

Cronica medicală

— Rezultatele obținute în spitalul de tubercuși —

În adunarea generală—dela 15 April 1907—a societății „pentru profilaxia tuberculozei”, s'a prezentat un raport în care se expun: *Rezultatele obținute în timp de zece luni, în spitalul dela Filaret*. Interesul acestui raport constă în faptul că el este relativ la primul spital de izolare al tubercușilor din țară. Trei tabele statistice sînt anexate la această lucrare, și ele cuprind: primele două, în rubrici speciale, un rezumat complet al observației bolnavului dela intrare până la eșire, cu amănunte asupra rezultatelor obținute; iar a treia, e un tablou rezumativ asupra mișcării și rezultatului asistenței bolnavilor în primele zece luni de funcționare.—Numărul bolnavilor tratați în spital a fost de 232.

Din tabloul rezumativ se poate vedea, între alte puncte de un interes prea special, influența predominantă a condițiilor sociale asupra producerii tuberculozei. Sedențialitatea, mizeria și alimentația insuficientă, surmenajul, reaua igienă a atelierelor intervin ca o condiție de căpetenie în etiologia sa. Meseriile care dau cel mai mare număr de tubercuși sînt de aceea: cismăria, lîmplăria, croitoria, tipografia, ferăria. Anchetele făcute la domiciliul bolnavului arată că starea locuințelor e mediocră sau rea în majoritatea cazurilor, așa de rea încît 47 din bolnavii primiți în spital ocupau aceeași cameră cu un număr foarte mare de persoane (între 4 și 10) și 8 dintre ei locuiau chiar 9 sau 10 la un loc! Condițiile de traiu mizerabile în care trăea majoritatea acestor bolnavi explică formele înaintate de tuberculoză cu care au venit la spital: 80% aparținînd stadiului al III, avînd adică leziuni foarte înaintate puimonaie. Cauza pentru care s'au recrutat formele așa de grave de tuberculoză ține de faptul că majoritatea bolnavilor așteaptă să ajungă în ultimul grad al boalei, înainte de a se îngriji, constrînși de cele mai multe ori de necesitatea economică de a-și agonisi traiul până ce boala îi doboară complet, dar destul de des și din cauza ignoranței asupra primelor stadii ale tuberculozei. Opera de propagandă a societății pentru profilaxia tuberculozei începută cu atîta zel prin conferințe instituite de membrii săi, prin broșuri de vulgarizare, va trebui să se întindă și mai mult și să fie ajutată de toți cei

care-și dau seamă de gravitatea pe care o prezintă tuberculoza ca cea mai răspândită dintre boalele infecțioase, morbiditatea și mortalitatea datorită acestei boale întrecind cu mult pe cea a tuturor celorlalte boale infecțioase la un loc. Prin opera aceasta de propagandă publicul trebuie educat asupra necesității de a consulta medicul de la primele semne dubioase de boală, de oarece dacă în anumite condițiuni tuberculoza e curabilă în toate fazele ei, rezultatele cele mai bune se obțin în formele sale incipiente.

Cu toată recrutarea defectuoasă a bolnavilor, rezultatele obținute în spitalul dela Filaret sînt cit se poate de bune: din cei 232 bolnavi primiți și dacă se scad 27 muribunzi și 17 cu leziuni așa de înaintate în cit ori ce ameliorare era din capul locului exclusă, rămîn 187 din care, au fost: 9 vindecați, 25 foarte ameliorați, 39 ameliorați, 28 ușor ameliorați, sau în total, ca rezultat al curei, 44% dintre barbați și 68% dintre femei cu o evoluție favorabilă a boalei.

Autorul raportului atrage mai cu deosebire atenția asupra rezultatelor foarte favorabile obținute în ceea ce privește greutatea bolnavilor: 53 barbați (50%) și 51 femei (63%) au augmentat în greutate cu 5 până la 20 kilograme, într'un interval variînd între 37 și 276 zile. Deși bolnavii erau în majoritate foarte înaintați, 32 dintre ei și-au pierdut baciliile din spute și pe cînd la intrare aproape toți erau febrili, 72 barbați și 57 femei și-au pierdut febra prin cura urmată în spital.

Spitalul dela Filaret cu toate greutatețile inerente oricărui început—educația personalului, obișnuința bolnavilor cu un regim strict igienodietetic—a dat deci rezultate care nu sînt cu nimic inferioare, dacă nu întrec chiar, rezultatele obținute în sanatoriile străine. Autorul citează în privința aceasta statisticile din sanatoriile franceze dela Bligny și Augicourt și dintr'un mare număr de sanatorii germane. Comparația, bine înțeles, trebuie făcută cu bolnavii din stadiul III, 80% din cei tratați în spital aparținînd acestui stadiu, deși chiar pentru acești bolnavi selecția în sanatorii e mult mai riguroasă de cit cea care a fost făcută pentru bolnavii admiși în spitalul Filaret. Bolnavii care ies din spital ameliorați, recăpătîndu-și capacitatea de muncă, și-au făcut în timpul curei o întreagă educație igienică, care le permite să continue la domiciliu tratamentul început și într'acelaș timp, prin păstrarea măsurilor prescrise în instrucțiunile care li se distribuie la eșire, să împiedice răspîndirea boalei la cei dimprejurul lor atunci cînd baciliile n'au dispărut din spute. În felul acesta rolul educativ al spitalului este dublu: prin bolnavii ameliorați, sau chiar vindecați, se dă dovada că tuberculoza e curabilă în toate fazele ei și prin educația igienică cîștigată de bolnavi se împiedică răspîndirea boalei. Scopul acestei educații e de a arăta într'acelaș timp, că tuberculozul care ia un număr oarecare de precauții, nu trebuie să fie obiectul de teamă al celor dimprejurul său, de oarece păstrînd aceste reguli, el încetează de a mai fi contagios.

În partea finală a raportului său, autorul insistă asupra necesității unei supravegheri medicale a bolnavului după eșirea sa din spital. Pe

lângă această supraveghere ar trebui să i se dea posibilitatea să trăiască în condițiuni mai igienice și să aibă o ocupațiune mai puțin oboșitoare pentru că altfel va recidiva după un timp relativ scurt. O întreagă organizație post-sanatorială e necesară pentru aceasta : azile pentru convalescenți, colonii agricole etc, așa cum ele există deja în Germania și într'alte țări.

Concluzia acestui raport e că spitalul de la Filaret, care încă dela început a dat rezultate așa de bune, să fie rezervat tot pentru formele deschise ale tuberculozei ca și până acum, chiar pentru cele din gradul III, cu restricțiunile însă care sînt cerute în sanatoriile germane (stare general relativ bună). Pentru bolnavii cașectici, cavernoși sau infiltrați pe o mare întindere a plămînilor, e nevoie de a crea pentru moment până ce măsura aceasta se va aplica pe o scară mai întinsă, un azil special alăturat spitalului. Azile de felul acesta există de altminteri și deja numeroase în Germania, în Franța, în Anglia. Cînd se face obiecția că tuberculoșii n'ar fi să între în aceste azile de unde nimeni aproape nu iese ameliorat, se uită că este vorba de tuberculosul foarte înaintat, care nu cere altceva decît să aibă un loc de odihnă și o alimentație mai îngrijită. Cine nu cunoaște odisea tristă și lamentabilă a tuberculosului, care după ce nu mai găsește nicăieri nici o ocupație, pentru că toți îl evită sistematic, bate inutil la poarta tuturor spitalelor, de unde e mai totdeauna refuzat, pentru că și în spitale numărul paturilor e prea mic pentru toți ceilalți bolnavi care se prezintă!—Tuberculosul ajuns în starea aceasta, nu voește altceva decît un pat de spital unde să inchee o viață de suferințe și de mizerii.

În lupta întreprinsă contra tuberculozei, dacă internarea bolnavilor curabili în sanatorii joacă un rol important, izolarea celor foarte înaintați în scop de a înlătura factorii aceștia așa de importanți de contagiune, se impune din ce în ce mai mult.

Crearea unui azil anexat spitalului dela Filaret n'ar fi de altminteri decît un început în opera mare care trebuie întreprinsă și la noi pentru asistența tuberculoșilor și pentru combaterea celei mai răspîndite dintre boalele infecțioase.

dr S. Irimescu
Medicul spitalului Filaret
